

Opening van „Bos en Mens”

A. L. DES TOMBE
Burgemeester van Apeldoorn

Ik besef een veel minder gezaghebbend spreker te zijn dan Minister Klompé en helaas kan ik ook met haar charme niet wedijveren, maar des te gelukkiger acht ik mij, dat u mij hebt willen uitnodigen de opening van deze manifestatie, die voor mijn gemeente zo belangrijk is, te verrichten.

De naam van deze tentoonstelling „Bos en Mens” roept dadelijk al een associatie op met de Veluwe: het grootste boscomplex van Nederland (80.000 ha bos en hei), een gebied waarin 600.000 mensen wonen en waarin nog eens honderdduizenden Nederlanders voor dag- of vakantie recreatie komen. Zo ergens in Nederland ontmoeten Bos en Mens elkaar dus op de Veluwe.

De gemeentebestuurders van de 21 Veluwse gemeenten hebben met bos en mens te maken, dikwijls tot hun vreugde, soms ook met veel zorgen. Een gedeelte van die zorgen bespreken en behandelen zij gezamenlijk in de door hen gestichte Recreatiegemeenschap Veluwe, maar andere moeilijkheden moet elke gemeente voor zichzelf oplossen. En deze moeilijkheden, die dus niet liggen in het vlak van de planologie of van de dag- of verblijfsaccommodatie van de toeristen, lopen sterk parallel met de zorgen van de particuliere bosbezitter.

Het kan dus niet anders, of de gemeenten moeten zich verheugen over deze manifestatie, die belangstelling wil wekken bij het Nederlandse volk en de overheid voor de positie van de Nederlandse bosbouw: de gebruiksmogelijkheden van ons inlands hout, de arbeidsbesparende werkmethoden, de recreatieve functie, de bescherming van de fauna.

Het is goed dat men kan kennismaken van de grote vooruitgang, van de modernisering van de bosbouw en kan zien dat dit niet meer een min of meer feodaal geliefhebberij is, maar een vak dat veel gespecialiseerde kennis vereist en een strikt economische werkwijze.

De ongerustheid van de gemeentebesturen op de Veluwe waarover ik sprak, spruit dus niet voort uit een gebrek aan vertrouwen in de kundigheid van hun bosbouwkundige adviseurs, integendeel. Zij wordt veroorzaakt door de steeds toenemende lasten die het eigen bosbezit veroorzaakt, niettegenstaande de moderne en bekwame bedrijfsvoering.

Nog groter wordt onze ongerustheid wanneer wij ons realiseren dat de overheid, zelfs de gemeentelijke, zich wel kan veroorloven ten algemene nutte

Burgemeester des Tombe heeft de opening verricht: het heffen van een zware stam door een motorkraan met houtgrijper.

toenemende tekorten op de bosexploitatie te dragen en te verantwoorden, maar dat dit van de particuliere bosbezitter niet verwacht kan worden.

Het particuliere bosbezit is — ook op de Veluwe — nog zeer aanzienlijk; meer dan de helft van het gehele bosareaal. Wat is de toekomst van dit bos als aan de particuliere bosbezitters niet doeltreffend hulp wordt geboden?

Wanneer de particuliere bosbouwer niet meer in staat is zijn bedrijf voort te zetten, zijn er twee alternatieven: hij verkoopt zijn bezit aan de overheid of aan een grondspeculant. Een serieuze belegger koopt geen landgoederen meer. Ik betwijfel het sterk, of het geleidelijk verdwijnen van het particuliere bosbezit en overgang daarvan naar overheids- of semi-overheidslichamen uit een oogpunt van nationale economie zo voordelig is: overheidsexploitatie mag goed en degelijk zijn, goedkoop is ze zelden. Daar komt nog bij, dat ik betwijfel of een overheidsexploitatie steeds met dezelfde liefde voor bos en landschap kan gebeuren als dit door vele particulieren geschiedt. Een krachtige overheidssteun bij de particuliere exploitatie zal ongetwijfeld een heel wat minder kostbare oplossing zijn.

De nachtmerrie van de gemeentebesturen echter is het alternatief van de verkoop aan de speculant. Met kunst en vliegwerk is het mogelijk al te ongewenst gebruik van verkaveld bosbezit te voorkomen, hoewel dat veelal gepaard gaat met onverkwikkelijke dwangmaatregelen en ongewenste publiciteit, maar voor de algemene recreatie zijn deze gebieden steeds verloren en dit laatste betekent, sociaal-economisch gezien, een ramp, want de toekomstige bevolking van Nederland kan feitelijk geen hectare recreatiegrond meer missen.

Ik besef dat ik met deze hartekreet in dit gezelschap een open deur intrap. U kent de problematiek heel wat beter dan ik en uw congres richt zich op de bevordering van de rentabiliteit van het bosbezit door samenwerking.

Ik hoop zeer, dat ook de gemeenten in dit samenwerkingsspel hun plaats zullen vinden, want ook zij hebben leren inzien, dat in deze tijd nauwe samenwerking geboden en vruchtbaar is.

Wij, gemeenten, staan van alle overheden het dichtst bij de problematiek en wij worden het eerst en het meest geconfronteerd met de noden en de gevaren. Ik hoop, dat de geluiden van uw manifestatie en congres zullen doordringen naar de hogere regionen, waar zeker de principiële bereidheid tot helpen aanwezig is, maar waar wellicht nog geen gelijkheid van opinie bestaat over de urgentie van deze hulp.

Anders gezegd, ik wens u veel belangstelling van overheid en publiek voor uw manifestatie en veel succes bij uw vergadering.